

## Arrest

nr. 315 337 van 23 oktober 2024  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS  
Colburnlei 22  
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 12 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2021.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 256 555 van 16 juni 2021 waarbij de bestreden beslissing wordt vernietigd.

Gezien het arrest tot vernietiging van de Raad van State met nr. 258.101 van 4 december 2023.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 december 2019 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar moeder, die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 4 juni 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister inzake deze aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 23 juni 2020 geeft de stad Herentals aan de verzoekster een F-kaart af.

Op 18 januari 2021 wordt de F-kaart ingetrokken en wordt de verzoekster in het bezit gesteld van de weigeringsbeslissing van 4 juni 2020.

Bij arrest met nummer 256 555 van 16 juni 2021 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de voornoemde beslissing van 4 juni 2020.

Bij arrest met nummer 258.101 van 4 december 2023 casseert de Raad van State het arrest met nummer 256 555 van 16 juni 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De voornoemde beslissing van 4 juni 2020 is de thans bestreden beslissing; deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5<sup>de</sup> lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.12.2019 werd ingediend door:*

*Naam: A. (...)*

*Voornamen: A. H. (...)*

*Nationaliteit: Nigeria*

*Geboortedatum: (...).1995*

*Geboorteplaats: A. (...)*

*Identificatienummer in het Rijksregister: xxx*

*Verblijvende te: (...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, zijnde I. M. (...) (RR: xxx), in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.*

*Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:*

*“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*

*Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...) voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt over het recht van bewaring beschikt.'*

*Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot aan de komst naar België.*

*Volgende documenten ter staving van ten laste zijn worden voorgelegd:*

*- General form of affidavit dd. 25.09.2018 (x2) waar dhr. E. E. (...) (verklaarde nonkel) verklaart dat betrokkene noch een inkomen, noch een eigendom heeft in het land van herkomst, en zij aldaar ten laste is van haar moeder. Deze attesten werden opgesteld op basis van een verklaring van dhr. E. (...) (verklaarde nonkel) en wordt dus beschouwd als verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Dit kan dus niet worden aanvaard ter staving van het onvermogen*

- overzicht financiële steun (Small world) van de referentiepersoon aan betrokkene en derden voor de periode oktober 2016 - september 2018:
- bewijzen inkomsten van de referentiepersoon (loonfiches K. (...) vzw, attest VM,..) + inkomsten van de echtgenoot van de referentiepersoon
- attesten OCMW Herentals dd. 23.12.2019 op naam van betrokkene, de referentiepersoon en de echtgenoot van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij geen financiële steun ontvangen.

*Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.*

*Wat het onvermogen betreft, deze is enkel aangetoond aan de hand van een verklaring op eer en wordt dus niet bevestigd aan de hand van officiële documenten uitgaande van de Nigeriaanse autoriteiten. Het is dus niet officieel aangetoond dat betrokkene aldaar niet beschikte over enige vorm van inkomen of aldaar niet in het bezit was van enige eigendom.*

*Wat de financiële afhankelijkheid betreft, kunnen we stellen dat er wel degelijk geldoverschrijvingen zijn geweest van de referentiepersoon aan betrokkene in Nigeria. Deze stortingen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn en tonen niet aan dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst. Met de stortingen gericht aan derden kan geen rekening worden gehouden ter staving van het onvermogen van betrokkene. Bovendien zijn er geen stortingen geweest aan betrokkene in 2017 en in 2018. De advocaat stelt in zijn schrijven van 13/12/2019 dat betrokkene tot 2018 in Nigeria heeft verbleven en naar België is vertrokken na het overlijden van haar grootmoeder. Echter dit kan niet worden geverifieerd. Een exacte datum van binnenkomst in België/ Schengen is in haar dossier niet terug te vinden. Betrokkene legt bij de aanvraag gezinshereniging een paspoort voor dewelke is afgeleverd op 25/07/2018 te Brussel. Zij dient pas op 20/12/2019 een aanvraag gezinshereniging in op het grondgebied. Men kan dus niet stellen dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon tot aan haar komst naar België.*

*Gezien de afhankelijkheid vanin het land van herkomst onvoldoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.*

*Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.*

*De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken ([www.dofi.fgov.be](http://www.dofi.fgov.be)).*

*(...)"*

## 2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft tijdig een syntheseseminarie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op grond van deze syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 40ter en 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 52, § 4, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

In de synthesesamenvatting zet de verzoekster hieromtrent het volgende uiteen:

*"1. Schending van artikel 40ter, art. 42 §1 eerste lid van de wet van 15 december 1980 en artikel 52, §4 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981*

*Verweerster wil doen blijken dat er sprake was, in hoofde van de gemeente Herentals, een onregelmatig rechtshandeling, quod non. De gemeente Herentals kwam tot de juiste vaststelling toen zij op 23.06.2020 een F-kaart opvroeg bij gebrek aan een beslissing vanwege verweerster. De aanvraag vond immers plaats op 20.12.2019.*

*Artikel 42, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:*

*"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijn."*

*Artikel 52, §4, tweede lid van het KB bepaalt vervolgens:*

*"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" overeenkomstig het model van bijlage 9 af"*

*Artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet voorziet aldus dat de aanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ten laatste zes maanden na de aanvraag wordt erkend. Artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door te bepalen dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfskaart afgeeft.*

*Uit deze duidelijke bewoordingen blijkt dat de verwerende partij er toe gehouden is een beslissing te nemen binnen de zes maanden volgend op de datum van de aanvraag.*

*Nergens in de wet staat dat als iets 'misgelopen is' bij verweerster dat het termijn verlengd mag worden.*

*Uit de redactie van het vreemdelingenbesluit volgt dat de termijn van zes maanden een vervaltijd is, aangezien aan het verstrijken van de bedoelde termijn het verlies van de handelingsbevoegdheid van de overheid verbonden is. In het specifieke geval dat de overheid er niet toe komt te beslissen binnen de voorziene termijn van artikel 42, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet vloeit tevens een positief gevolg voort voor de vreemdeling, namelijk de afgifte van een verklaring van inschrijving.*

*De aanvraag vond plaats op 20.12.2019 en verwerende partij heeft slechts op 23.06.2020 gereageerd en een beslissing overgemaakt (volgens verweerster). Er is uiteraard sprake van een beslissings- en betekenisbevoegdheid. Een kaart met datum 23.06.2020 werd aan verzoekster overhandigd. (stuk 3)*

*Men beweert dat de handeling van de gemeente niet rechtsgeldig was aangezien het in juli 2020 afgeleverd werd, quod non. Het is duidelijk dat het kaart op 23.06.2020 afgeleverd werd (zie kaart zelf), (stuk 3)*

*De kaart mocht op 18.01.2021 niet ingetrokken worden, (stuk 4)*

## *2. Schending van de motiveringsplicht*

*De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan. Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn.*

*De gegevens van verweerster in haar beslissing zijn niet juist aangezien de kaart vanaf 23.06.2020 geldig is. Uit nergens in het dossier blijkt dat verweerster een beslissing op 04.6.2020 genomen heeft en betekend heeft. Integendeel de beslissing negeert het feit dat de aanvraag langer dan zes maanden geduurd heeft. De conclusies van verweerster zijn onredelijk.*

### 3. Schending van het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Door geen beslissing binnen de zes maanden aan de gemeente te communiceren, door laattijdig een beslissing te verzenden ( aangezien het blijkt “dat er iets moet misgelopen zijn bij het verzenden van de beslissing ”), door te beslissen dat na het bezitten van een F-kaart voor een periode van zeven maanden het toch correct is om het nu in te trekken is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

De legitieme verwachtingen van verzoekster zijn door de overheid geschonden. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Op die wijze begrepen, houdt het rechtszekerheidsbeginsel in dat bepaalde grenzen worden gesteld aan de bestuurlijke vrijheid. (Beginselen van behoorlijke bestuur, Opdebeek en Van Damme (ed.) Die Keure, 2006.)

De burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan of op wat door hem niet anders kan worden opgevat dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van het bestuur op grond waarvan dat bestuur de door hem opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen niet mag beschamen. Het aldus omschreven vertrouwensbeginsel vormt een aspect van het ruimere beginsel van de rechtszekerheid en geniet als zodanig erkenning in de rechtspraak van het Hof van Cassatie en de Raad van State, maar ook in die van het Arbitragehof, (idem, p332)

Tevens impliceert het rechtszekerheidsbeginsel dat de burger niet kan worden geacht te zijn gebonden door normen die niet werden bekendgemaakt of zoals in casu, die laattijdig werden bekendgemaakt (R.v.St., Maton, nr. 42.304, 16 maart 1993; R.v.St., Jacobs, nr. 74.846. 30 juni 1998; R.v.St., Luyten, nr. 90.238, 16 oktober 2000).

Het rechtszekerheidsbeginsel vereist ook dat het bestuur de rechtmatigheid van genomen beslissingen dient te bewijzen, iets dat in casu niet heeft plaatsgevonden. Het niet naleven van een termijn heeft de rechtszekerheid van verzoekster in het gedrang gebracht aangezien wijzigingen werden gebracht aan haar verblijfstoestand.

De rechtszekerheid wordt in het gedrang gebracht door de poging van verweerster om haar beslissing een retroactieve effect te geven, met naam te doen alsof het ter kennis op 04.06.2020 aan de gemeente werd gebracht, quod certe non.

In hoofd van verzoekster waren bepaalde verwachtingen redelijkerwijze gecreëerd : dat de gemeente pas in januari 2021 bij het communiceren van een beslissing omtrent het verblijfstoestand van haar zoon M. (...), tot de vaststelling kwam dat verweerster (toch laattijdig) de beslissing omtrent verzoekster had overgemaakt, betekent niet dat verzoekster de dupe hiervan moet zijn. Verweerster was laattijdig en nalatig in het behandelen van haar dossier. De gemeente Herentals, na de fout van verweerster, heeft bovendien een fout begaan zodat verzoekster al zeven maanden in het bezit van een F-kaart is. Zij is schoolgaande, zij is ingeschreven bij de mutualiteit, zij gaat een opleiding volgen in een knelpunt beroep. Zij leeft bij haar moeder, vader, broer en zuster, die allemaal een verblijfsrecht in België hebben of de Belgische nationaliteit bezitten. Het is ondenkbaar van verweerster om haar verblijfsrecht in te trekken nadat zij en de gemeente heeft zij doen denken dat zij een zekere toekomst in België heeft. Verweerster en de gemeente heeft bepaalde verwachtingen doen ontstaan.

Verweerster in haar nota beweert dat zij op een “juiste en consequente manier toepassing maakt van een duidelijke wetsbepaling”. Niets is minder waar. De overheid heeft twee keer fouten begaan. De wetsbepaling is duidelijk. Artikel 52, §4, tweede lid van het KB bepaalt: “Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “ verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

*Dat de gemeente ook een fout heeft begaan neemt niet weg dat verweerster een fout heeft begaan, iets dat zij zelf moest toegeven.*

*De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (Zie o.m. R.v.St., Eeckhout, nr. 32.893, 28 juni 1989; R.v.St., v.z.w. Vlaams Centrum voor Levensvorming, nr. 129.541, 22 maart 2004).*

*Er zijn traditioneel drie voorwaarden waaraan moet zijn voldaan opdat het beginsel zou kunnen worden ingeroepen. Die voorwaarden zijn het bestaan van een vergissing vanwege het bestuur, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om de rechtsonderhorige dat voordeel te ontnemen.*

*Er zijn geen gewichtige redenen om het voordeel van verzoekster van haar te ontnemen.*

*De bestuurshandeling van de gemeente had niet mogen ingetrokken worden.*

*Een regelmatige bestuurshandeling die rechten aan derden heeft verleend, kan niet worden ingetrokken. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met de rechtszekerheid, bv. (R.v.St., Zwarte Sluis Polder, nr. 63.152, 20 november 1996; R.v.St., Artois en cons nr. 65.974, 22 april 1991, A.JT. 1997-98, 527, noot J. THEUNIS)*

*Uit nergens blijkt dat de beslissing effectief van 04.06.2020 dateert, indien zij nagelaten hebben om de beslissing tijdig aan de gemeente over te maken, kunnen zij zich niet beroepen op hun eigen fout om te beweren dat alle gevolgen van dien en alle legitieme verwachtingen dienden ongedaan te worden: nemo auditur propriam turpitudinem allegans.*

*Op het ogenblik van het opvragen van het kaart is geen sprake van een onregelmatig rechtshandeling van de gemeente: de gemeente Herentals heeft geen tijdige beslissing van verweerster mogen ontvangen zodat haar handeling perfect regelmatig was.*

*Het intrekken van het F-kaart van verzoekster is een onregelmatig rechtshandeling, in strijd met de bepalingen van het verblijfswet!*

*Volledigheidshalve, de verwerende partij kan zich in het kader van het voorliggende geschil niet beroepen op de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Diallo (HvJ 27 juni 2018, C-246/17). Het wordt niet betwist dat de verzoekster gezinshereniging heeft aangevraagd in functie van haar Belgische moeder, die geen gebruik heeft gemaakt van haar recht van vrij verkeer. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht, is artikel 10 van de Burgerschapsrichtlijn en de uitlegging hiervan in het arrest Diallo van het Hof van Justitie in de voorliggende zaak niet van toepassing (cf. RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533).*

*Enkel wanneer een door de Belgische wetgever voorziene regeling tot gevolg zou hebben dat de burger van de Unie, in casu de Belgische referentiepersoon van verzoekster, "het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie verbonden rechten of de uitoefening wordt belemmerd van haar recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten", dient het Unierecht, in een puur nationale context, toch te primeren (HvJ van 5 mei 2011, C 434/09 McCarthy t. Secretary of State for the Home Department).*

*Zoals Uw Raad reeds heeft bepaald, "Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is aan de orde, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen. maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie (RvS 6 november 2019, nr. 245.995)" (RvV nr. 246.631 van 22 december 2020)*

*Verweerster houdt vol dat kennisgevingen buiten het termijn mogen gegeven worden. Verzoekster merkt op dat dit slechts het geval is indien de oorspronkelijke termijn wel gerespecteerd wordt en dat een tijdige beslissing genomen wordt. In casu was dit niet het geval.*

*Bovendien, in het arrest door verweerster geciteerd staat duidelijk dat het niet de bedoeling dat aanvragers lang in het ongewisse blijven: zoals in casu. Zeven maanden naar het verstrijken van het termijn kiest de overheid om verzoekster te contacteren om haar te vertellen dat haar afgegeven kaart nu ingetrokken moet zijn (en dit door twee fouten van de overheid, één keer door DVZ en de tweede keer door de gemeente):*

*“De Raad merkt nog op dat de kennisgeving van dergelijke beslissingen buiten voormelde termijn van zes maanden mag gegeven worden. Reeds in zijn arrest nr. 128/2010 van 4 november 2010 heeft het Grondwettelijk Hof gewezen op de dubbele waarborg voor de betrokken vreemdeling: “enerzijds, wordt de overheid verplicht om binnen een bepaalde termijn te beslissen over de aanvraag tot gezinshereniging, zodat de betrokkene niet te lang in het ongewisse blijft over het antwoord op zijn aanvraag; anderzijds, moet de toelating worden verleend indien geen enkele beslissing werd genomen binnen de opgelegde termijn, waardoor de betrokken vreemdeling wordt beschermd indien de overheid de opgelegde termijn niet respecteert of geen enkele beslissing neemt.” (RvV nr. 246 631 van 22 december 2020)*

*Derhalve diende op grond van artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van de verzoekster te worden erkend.*

*In ondergeschikte orde, wenst men op te merken dat de bewijsstukken door verzoekster neergelegd tonen wel aan dat zij in haar land van herkomst ten laste van haar moeder was en dat op materiële en financiële vlak.*

*Deze bewijsstukken zijn trouwens aanvaard door verweerster in het kader van de gezinsherenigingaanvragen van de broer en zuster van verzoekster. Uit de stukken blijkt dat zij tot 2018 ten laste van haar moeder was. Geldstortingen, een verklaring over de familiale situatie, een affidavit, een stuk dat in haar land van herkomst een verklaring op eer betreft. De stukken hebben een noodzakelijk gesolliciteerde aard. Het is niet redelijk om het bewijswaarde van een affidavit te ondermijnen door te verwijzen naar zijn gesolliciteerde aard. Er is sprake van een schending van artikel 40ter Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft duidelijk uitgelegd hoe er sprake is van een schending van artikel 40ter en de procedure tot gezinshereniging zodat verweerster kan moeilijk kan argumenteren dat men niet wist of kon weten hoe de rechtsregel geschonden werd. Verweerster heeft immers op de argumentatie van verzoekster beantwoord.*

*Het beroep van verzoekster dient gegrond verklaard te worden.”*

### 3.2. Beoordeling

3.2.1. De verzoekster benadrukt dat haar verblijfsaanvraag dateert van 20 december 2019 en zij citeert artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit, waaruit volgens haar blijkt dat de verweerder een beslissing dient te nemen binnen de zes maanden volgend op de datum van de aanvraag. De verzoekster voert aan dat de wet niet voorziet dat de termijn van zes maanden mag worden verlengd wanneer er iets misgelopen is bij de verweerder. De verzoekster betoogt dat deze termijn van zes maanden een vervaltermijn is en dat, wanneer de overheid er niet toe komt om binnen de voorziene termijn een beslissing te nemen, hieruit volgt dat de vreemdeling een verklaring van inschrijving ontvangt. De verzoekster geeft mee dat zij op 23 juni 2020 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, nu de stad Herentals geen weigeringsbeslissing binnen de termijn van zes maanden had ontvangen. De verzoekster betoogt dat de F-kaart op 18 januari 2021 niet ingetrokken mocht worden.

Artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”*

Artikel 52, § 4, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit bepaalt wat volgt:

*“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”*

Beide partijen betwisten niet dat de verzoekster op 20 december 2019 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar moeder, die de Belgische nationaliteit heeft.

De verzoekster haalde op 23 juni 2020 een F-kaart af bij de stad Herentals. Op 18 januari 2021 werd deze kaart ingetrokken en werd de verzoekster in kennis gesteld van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) van 4 juni 2020.

In het administratief dossier bevindt zich een synthesesedocument dat dateert van 4 juni 2020 en dat luidt als volgt:

*“(…)  
(identiteitsgegevens van de verzoekster)  
Bijlage 19ter ifv Belgische moeder zijnde I.M. (...) (RR xxx)*

*Betrokkene is in het bezit van een paspoort afgeleverd te Brussel op 25/07/2018.  
Volgens de brief van de advocaat dd. 13/12/2019 verbleef betrokkene tot 2018 in Nigeria bij haar grootmoeder, de genaamd I.I. (...), tot aan haar overlijden.*

*Bewijzen ten laste:*

- General form of affidavit dd. 25.09.2018 (x2) waar dhr. E. E. (...) (verklaarde nonkel) verklaart dat betrokkene noch een inkomen, noch een eigendom heft in het land van herkomst, en zij aldaar ten laste is van haar moeder. (verklaring op eer)*
- overzicht financiële steun (Small world) van de referentiepersoon aan betrokkene voor de periode oktober 2016*
- september 2018 (in 2017 zien we geen stortingen en niet alle stortingen zijn bestemd geweest voor betrokkene)*
- bewijzen inkomsten van de referentiepersoon (loonfiches K. (...) vzw, attest VM,...) + inkomsten van de echtgenoot van de referentiepersoon*
- attesten OCMW Herentals dd. 23.12.2019 op naam van betrokkene, de referentiepersoon en de echtgenoot van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij geen financiële steun ontvangen.*

*Bijlage 20  
(...)”*

*Dit document bevestigt dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen op 4 juni 2020, dit is binnen de wettelijk voorziene termijn van zes maanden. Verder blijkt dat op diezelfde datum een schrijven werd gericht aan de burgemeester van Herentals waarin wordt gesteld dat verzoeksters aanvraag “dient geweigerd te worden door middel van een bijlage 20 –hier bijgevoegd” en waarin ook de opdracht wordt gegeven “betrokkene uit het rijksregister te schrappen vanaf de datum van de beslissing (bijlage 20) overeenkomstig de omzendbrief van 30 augustus 2013. De verblijfskaart (A.I.) dient gesupprimeerd te worden [...]”*

Op 4 januari 2021 deelt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris aan de burgemeester van Herentals het volgende mee:

*“Betrokkene heeft op 20.12.2019 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangediend, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Op 04/06/2020 werd een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, opgesteld. De weigeringsbeslissing werd aldus binnen termijn genomen. Op 23.06.2020 blijkt dat er iets moet misgelopen zijn bij het verzenden van de beslissing en werd deze andermaal overgemaakt.*

*De F-kaart die vervolgens alsnog werd afgeleverd op 06.07.2020 is bijgevolg onrechtmatig afgeleverd geeft op de voormede weigeringsbeslissing dd. 04.06.2020.*

*De afgifte van de F-kaart naar aanleiding van de aanvraag dd. 20.12.2019 dient dan ook als een manifest onwettige bestuurshandeling te worden beschouwd, hetgeen volgens vaste rechtspraak van de Raad van State te allen tijde kan worden ingetrokken.*

*Zie in dit verband de volgende vaste rechtspraak:*

*Bij ontstentenis van een uitdrukkelijke wetsbepaling die de intrekking toelaat, kan een onregelmatige rechtshandeling die rechten doet ontstaan enkel op rechtmatigheidsgronden worden ingetrokken, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep en, indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij ten allen tijde als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige regelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (cf. RvS 19 januari 1993, nr. 41.632; RvS 9 juni 1993, nr. 43.256; RvS 28 juni 2001, nr. 97.215; RvS 11 september 2001, nr. 98.800; RvS 6 mei 2002, nr. 128.425; RvS 15 juni 2004, nr. 132.404, RvS 25 september 2006, nr. 162.676)*

*De afgifte van een F-kaart heeft slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Uit de onwettige aflevering van een verblijfsdocument kan men zodoende geen rechten puren. Dit brengt met zich mee dat de loutere afgifte van een F-kaart niet impliceert dat werd overgegaan tot een toekenning van een recht op verblijf. Het louter afnemen van de verblijfskaart ) die niet*

*wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht en derhalve ten onrechte werd overhandigd – kan niet beschouwd worden als een handeling die een verworven recht aan verzoeker afneemt. (RvV 16 januari 2014, nr. 117 023).*

*Betrokkene dient bij uw diensten uitgenodigd te worden, de afgifte van de F-kaart doet immers geen afbreuk aan de weigeringsbeslissing dd. 04.06.2020.*

*De F-kaart dient ingetrokken te worden aan de hand van een bijlage 37. De instructies dd. 04.06.2020 (bijlage 20) moeten alsnog uitgevoerd te worden*

( ... ) ”

Er moet dan ook worden besloten dat de verweerder op 4 juni 2020, dit is binnen de termijn van zes maanden, een beslissing over de aanvraag van de verzoekster heeft getroffen.

De Raad wijst erop dat de in artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde termijn van zes maanden enkel betrekking heeft op “*het nemen*” van de beslissing. Noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken, noch in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof komt de termijn van de kennisgeving van de genomen beslissing aan bod. Ook in artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit is enkel sprake van de situatie waarin geen enkele beslissing “*is genomen*” binnen de in het voornoemde artikel 42 bepaalde termijn. In deze uitvoeringsbepaling is evenmin sprake van een termijn voor de kennisgeving van de beslissing (RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533).

Uit het voorgaande volgt dat de bedoelde vervaltermijn van zes maanden enkel betrekking heeft op het nemen van de beslissing, en niet op de kennisgeving ervan. Nu de bestreden beslissing inzake de aanvraag van 20 december 2019 werd genomen binnen de zes maanden, met name op 4 juni 2020, moet worden vastgesteld dat de wettelijk voorziene vervaltermijn werd gerespecteerd en dat er derhalve geen aanleiding kan zijn voor het gevolg dat artikel 52, §4, van het Vreemdelingenbesluit verleent aan het overschrijden ervan. Noch artikel 42 van de Vreemdelingenwet, noch artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit sanctioneert de laattijdige kennisgeving van een tijdig genomen beslissing.

De Raad benadrukt nog dat een gebrek in de kennisgeving geen invloed heeft op het rechtmatige karakter van de genomen beslissing zelf. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden akte (RvS 23 februari 2005, nr. 141.068).

Bovendien laat artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel toe een recht op verblijf te erkennen indien blijkt dat is voldaan aan de bij de wet gestelde voorwaarden voor de erkenning van het verblijfsrecht. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat de verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat de voorliggende aanvraag niet op goede en wettige gronden werd geweigerd.

De verzoekster betoogt nog dat de gegevens in de beslissing niet juist zijn aangezien de kaart vanaf 23 juni 2020 geldig is. Het voorwerp van het thans voorliggende beroep betreft echter enkel de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 juni 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), en niet het schrijven van de gemachtigde van 4 januari 2021, hierboven geciteerd (cf. RvS 4 december 2023, nr. 258.101 waarbij ‘s Raads arrest met nummer 256 555 van 16 juni 2021, dat betrekking had op de verzoekster, werd gecasseerd). In de thans bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd over een later ten onrechte afgegeven F-kaart, die volgens de verzoekster geldig is vanaf 23 juni 2020. Dit betoog van de verzoekster is niet gericht tegen de thans bestreden beslissing en bijgevolg niet dienstig.

Waar de verzoekster verwijst naar het arrest Diallo van het Hof van Justitie van 27 juni 2018 (C-246/17) en in zoverre zij daarmee zou aangeven van mening te zijn dat het door haar geschonden geachte artikel 42 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in de zin van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd in voormeld arrest van het Hof van Justitie, kan zij niet worden bijgetreden. *In casu* gaat het immers om een aanvraag tot gezinshereniging, gevraagd door een derdelander als descendent van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie. Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht, is een interpretatie van artikel 42, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 10, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG in de voorliggende zaak dan ook niet aan de orde (zie RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533).

Een schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, § 4, van het Vreemdelingenbesluit of van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

3.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die

met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen).

De verzoekster betoogt dat het strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel om geen beslissing binnen de zes maanden aan de gemeente te communiceren, om de genomen weigeringsbeslissing laattijdig te verzenden en dan te beslissen dat het, na het bezitten van een F-kaart voor een periode van zeven maanden, toch correct is om deze F-kaart in te trekken. De verzoekster voert aan dat in hare hoofde bepaalde verwachtingen werden gecreëerd, en dat de gemeente pas in januari 2021 tot de vaststelling komt dat de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister laattijdig een beslissing had overgemaakt. De verzoekster laat gelden dat zij hiervan niet de dupe mag zijn, nu de verweerder laattijdig en nalatig was in het behandelen van haar dossier en de gemeente Herentals haar foutief in het bezit heeft gesteld van een F-kaart. De verzoekster wijst erop dat zij, erop vertrouwend dat zij over een verblijfsrecht beschikte, inmiddels studies heeft aangevat, zich heeft ingeschreven bij een ziekenfonds, een opleiding wil volgen voor een knelpuntberoep, en samenleeft met haar moeder, vader, broer en zus, die allen verblijfsrecht hebben of Belg zijn. De verzoekster betoogt dat de bestuurshandeling van de gemeente niet had mogen worden ingetrokken en er geen gewichtige redenen zijn om haar voordeel te ontnemen.

De verzoekster lijkt evenwel uit te gaan van de verkeerde veronderstelling dat het louter afleveren van een F-kaart volstaat om te besluiten tot een legaal verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie. Er dient in tegendeel te worden opgemerkt dat de afgifte van een verblijfskaart slechts een declaratoir karakter, doch geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit brengt met zich mee dat de loutere afgifte van een F-kaart niet impliceert dat werd overgegaan tot een toekenning van een recht op verblijf. Hiertoe beschikte de stad Herentals ook over geen enkele bevoegdheid. Een verblijfskaart betreft enkel een *instrumentum*, dat dient te worden onderbouwd door een geldig *negotium*, zijnde het onderliggende verblijfsrecht. *In casu* dient te worden opgemerkt dat de stad Herentals de verzoekster – per vergissing – op 23 juni 2020 in het bezit heeft gesteld van een F-kaart, daar waar de verweerder reeds op 4 juni 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten had genomen. Het louter afnemen van de verblijfskaart – die niet wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht en derhalve ten onrechte werd overhandigd – kan niet worden beschouwd als een handeling die een verworven recht aan de verzoekster afneemt. De verzoekster is immers nooit in het bezit geweest van een toekenning van een recht op verblijf als familielid van een Unieburger.

Gezien de loutere afgifte van een F-kaart niet kan worden aanzien als een toekenning van een verblijfsrecht, kan de verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij een rechtmatig vertrouwen had dat haar aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd toegekend.

De Raad benadrukt bovendien dat hij zich voor de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van deze beslissing (cf. RvS 4 december 2023, nr. 258.101 waarbij 's Raads arrest met nummer 256 555 van 16 juni 2021, dat betrekking had op de verzoekster, werd gecasseerd). De stad Herentals ging slechts op 23 juni 2020 over tot de afgifte van de F-kaart, zodat de verzoekster zich voor de nietigverklaring van de *in casu* bestreden beslissing van 4 juni 2020 niet kan baseren op een rechtmatig vertrouwen dat zou zijn gecreëerd door een handeling, verricht ruim twee weken nadat de bestreden beslissing tot stand is gekomen.

Ondanks de abusievelijke afgifte van de F-kaart door de stad Herentals kan de verzoekster in de gegeven omstandigheden niet voorhouden dat er sprake is van een concrete belofte of toezegging van de verweerder dat zij het verblijfsrecht zou verwerven.

Verder kan de Raad, hoewel begrip kan worden opgebracht voor de situatie van de verzoekster aan wie door de diensten van de stad Herentals ten onrechte een F-kaart werd overhandigd, niet anders dan vaststellen dat de verzoekster met haar middel in wezen tracht een verblijfsrecht, dat zij meende te hebben, doch niet had, in rechte bevestigd te zien. Echter, hiermee vraagt zij de Raad om voorbij te gaan aan het feit dat haar verblijfsaanvraag werd beoordeeld en geweigerd binnen het daartoe voorziene wettelijke kader en door de daartoe bevoegde overheid. De F-kaart die daarna door de stad Herentals werd afgeleverd, kon de minister/staatssecretaris niet binden. Het is immers de exclusieve bevoegdheid van de minister/staatssecretaris om een verblijfsrecht te erkennen (*negotium*) en de steden en gemeenten hebben enkel de bevoegdheid om de verblijfskaart (*instrumentum*) af te leveren. De verzoekster kan zich dan ook niet beroepen op de door haar opgesomde algemene beginselen van behoorlijk bestuur, nu deze niet *contra legem* kunnen worden ingeroepen. Het legaliteitsbeginsel primeert immers.

De verzoekster stelt tevens in vraag of de bestreden beslissing effectief van 4 juni 2020 dateert. De Raad merkt op dat 4 juni 2020 wel degelijk de datum is die op de bestreden beslissing wordt vermeld. Daarnaast bevindt zich in het administratief dossier ook een synthesesedocument dat eveneens dateert van 4 juni 2020 en luidt als volgt:

“(…)  
(identiteitsgegevens van de verzoekster)  
Bijlage 19ter ifv Belgische moeder zijnde I.M. (...) (RR xxx)

*Betrokkene is in het bezit van een paspoort afgeleverd te Brussel op 25/07/2018.  
Volgens de brief van de advocaat dd. 13/12/2019 verbleef betrokkene tot 2018 in Nigeria bij haar grootmoeder, de genaamd I.I. (...), tot aan haar overlijden.*

*Bewijzen ten laste:*

- *General form of affidavit dd. 25.09.2018 (x2) waar dhr. E. E. (...) (verklaarde nonkel) verklaart dat betrokkene noch een inkomen, noch een eigendom heeft in het land van herkomst, en zij aldaar ten laste is van haar moeder. (verklaring op eer)*
- *overzicht financiële steun (Small world) van de referentiepersoon aan betrokkene voor de periode oktober 2016*
- *september 2018 (in 2017 zien we geen stortingen en niet alle stortingen zijn bestemd geweest voor betrokkene)*
- *bewijzen inkomsten van de referentiepersoon (loonfiches K. (...) vzw, attest VM,...) + inkomsten van de echtgenoot van de referentiepersoon*
- *attesten OCMW Herentals dd. 23.12.2019 op naam van betrokkene, de referentiepersoon en de echtgenoot van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij geen financiële steun ontvangen.*

*Bijlage 20  
(...)”*

Dit synthesesedocument wordt bekrachtigd door de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister die de thans bestreden beslissing heeft genomen.

De verzoekster betoogt dat indien de verweerder nagelaten heeft om de bestreden beslissing tijdig aan de gemeente over te maken, hij zich nu niet op zijn eigen fout kan beroepen om alle gevolgen en legitieme verwachtingen ongedaan te maken. Een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing tast de wettigheid van deze beslissing echter niet aan.

Het weze voorts herhaald dat de Raad zich in het kader van zijn wettigheidstoets dient te plaatsen op het ogenblik waarop de thans bestreden beslissing werd genomen (cf. RvS 4 december 2023, nr. 258.101 waarbij 's Raads arrest met nummer 256 555 van 16 juni 2021, dat betrekking had op de verzoekster, werd gecasseerd). De stad Herentals ging slechts op 23 juni 2020 over tot de afgifte van de F-kaart, zodat de verzoekster zich voor de nietigverklaring van de *in casu* bestreden beslissing van 4 juni 2020 niet kan baseren op een rechtmatig vertrouwen dat zou zijn gecreëerd door een handeling, verricht ruim twee weken nadat de bestreden beslissing tot stand is gekomen.

Het hierboven besproken middelenonderdeel is derhalve, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 20 december 2019 een verblijfsaanvraag heeft ingediend in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie in haar hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn, met name I.M., die de Belgische nationaliteit heeft.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen als volgt:

*“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.*

*§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”*

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de thans bestreden beslissing werd genomen als volgt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :*

*3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”*

Aldus dient de derdelander die ouder is dan 21 jaar aan te tonen dat deze ten laste is van de bloedverwant in opgaande lijn. Het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarden is bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren echter tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekster het bewijs van de voorwaarden heeft geleverd. Hierop oefent de Raad, als annulatierechter, slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

De verzoekster betoogt dat de bewijsstukken die zij bij haar aanvraag heeft neergelegd wel degelijk aantonen dat zij in haar land van herkomst ten laste was van haar moeder op materieel en financieel vlak. De verzoekster laat gelden dat de bewijsstukken die zij heeft voorgelegd door de verweerder werden aanvaard in het kader van de aanvragen gezinshereniging van haar broer en zus. Volgens de verzoekster blijkt uit deze

stukken dat zij tot 2018 ten laste van haar moeder was. De verzoekster erkent dat de door haar voorgelegde stukken een gesolliciteerd karakter hebben, maar zij betoogt dat het niet redelijk is om de bewijswaarde van een affidavit te ondermijnen door te verwijzen naar zijn gesolliciteerde aard.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over de door de verzoekster voorgelegde stukken:

*“Volgende documenten ter staving van ten laste zijn worden voorgelegd:*

- *General form of affidavit dd. 25.09.2018 (x2) waar dhr. E. E. (...) (verklaarde nonkel) verklaart dat betrokkene noch een inkomen, noch een eigendom heeft in het land van herkomst, en zij aldaar ten laste is van haar moeder. Deze attesten werden opgesteld op basis van een verklaring van dhr. E. (...) (verklaarde nonkel) en wordt dus beschouwd als verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter ervan niet kan worden uitgesloten. Dit kan dus niet worden aanvaard ter staving van het onvermogen*
- *overzicht financiële steun (Small world) van de referentiepersoon aan betrokkene en derden voor de periode oktober 2016 - september 2018:*
- *bewijzen inkomsten van de referentiepersoon (loonfiches K. (...) vzw, attest VM,...) + inkomsten van de echtgenoot van de referentiepersoon*
- *attesten OCMW Herentals dd. 23.12.2019 op naam van betrokkene, de referentiepersoon en de echtgenoot van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij geen financiële steun ontvangen.*

*Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.*

*Wat het onvermogen betreft, deze is enkel aangetoond aan de hand van een verklaring op eer en wordt dus niet bevestigd aan de hand van officiële documenten uitgaande van de Nigeriaanse autoriteiten. Het is dus niet officieel aangetoond dat betrokkene aldaar niet beschikte over enige vorm van inkomen of aldaar niet in het bezit was van enige eigendom.*

*Wat de financiële afhankelijkheid betreft, kunnen we stellen dat er wel degelijk geldoverschrijvingen zijn geweest van de referentiepersoon aan betrokkene in Nigeria. Deze stortingen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk van te zijn en tonen niet aan dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst. Met de stortingen gericht aan derden kan geen rekening worden gehouden ter staving van het onvermogen van betrokkene. Bovendien zijn er geen stortingen geweest aan betrokkene in 2017 en in 2018. De advocaat stelt in zijn schrijven van 13/12/2019 dat betrokkene tot 2018 in Nigeria heeft verbleven en naar België is vertrokken na het overlijden van haar grootmoeder. Echter dit kan niet worden geverifieerd. Een exacte datum van binnenkomst in België/ Schengen is in haar dossier niet terug te vinden. Betrokkene legt bij de aanvraag gezinshereniging een paspoort voor dewelke is afgeleverd op 25/07/2018 te Brussel. Zij dient pas op 20/12/2019 een aanvraag gezinshereniging in op het grondgebied. Men kan dus niet stellen dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon tot aan haar komst naar België.*

*Gezien de afhankelijkheid van in het land van herkomst onvoldoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”*

Door louter haar overtuiging naar voor te schuiven dat uit de door haar voorgelegde stukken wel degelijk blijkt dat zij (tot 2018) in haar land van herkomst materieel en financieel ten laste van haar moeder was en door louter opnieuw te verwijzen naar de bij de verblijfsaanvraag gevoegde stukken, toont de verzoekster niet aan dat deze concrete motieven van de bestreden beslissing steunen op onjuiste feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk zijn. Het formuleren door de verzoekster van eigen aannames en het louter tegenspreken van de beoordeling door de verweerder, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (RvS 15 januari 2021, nr. 249.498).

De verzoekster betoogt dat de door haar voorgelegde stukken in de dossiers van haar broer en haar zus wel tot een positieve beslissing hebben geleid. De Raad heeft evenwel geen toegang tot de dossiers van de broer en de zus van de verzoekster en ook de verzoekster heeft deze stukken niet bij haar verzoekschrift gevoegd. De verzoekster beperkt zich bijgevolg wederom tot loutere beweringen, en zij toont hiermee niet aan dat de in haar specifieke geval gedane vaststellingen niet correct zouden zijn of dat op grond van een onaanvaardbare motivering of op onredelijke werd besloten dat de afhankelijkheid van in het land van

herkomst onvoldoende is aangetoond zodat *in casu* niet is voldaan aan de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden.

Tot slot merkt de Raad op dat het geenszins elke redelijkheid te buiten gaat om te oordelen dat de voorgelegde affidavit (2x), waarvan de verzoekster niet betwist dat deze niet bevestigd worden aan de hand van officiële documenten uitgaande van de Nigeriaanse autoriteiten en dat het loutere verklaringen op eer betreft uitgaande van haar nonkel die stelt dat de verzoekster in het land van herkomst noch een inkomen noch een eigendom heeft en zij aldaar ten laste is van haar moeder, geen bewijs vormen van haar onvermogen in het land van herkomst.

3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte of onzorgvuldige feitenvinding dan wel op kennelijk onredelijke of ondeugdelijk gemotiveerde wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de artikelen 40bis of 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE